

Öt buborék meséje

Zenebonafalva hősei

Zenebonafalván, ahol egész évben muzsika és tánc folyt, s ahol a házakra aggatott színes szalagokkal játszott a szél, most néma csend honolt, a kék, zöld és piros pántlikák pedig szürkén, csüggedten himbálóztak.

– Hahó, van itt valaki? – kiáltotta Dany, mikor kis csapatuk elért a falvacska főteréhez. – Dany vagyok, őrherceg a fővárosból!

Senki sem felelt. Az ajtók komoran, csukottan álltak, csak néhány ablak mögül tűnt fel egy-két szempár.

– Kár volt visszajönni – dohogta Herold bosszúsan.

De ekkor kinyílt a legkisebb ház ajtaja, és egy ősz bundájú harmathörpentő hörcsög baktatott elő. Dany megkönnyebbülten felsóhajtott, hiszen egész Lombdomb királyság legjámborabb teremtményei a harmathörpentő hörcsögök voltak.

– Apókám! – köszöntötte tisztelettel. – Hova lett a falu népe?

– Ej, kedves sárkányfi, itt mindenki összeveszett egymással és bezárkózott.

Dany, aki a legbölcsebb sárkányfi hírében állt, megcsóválta a fejét. Töprengeni kezdett, miközben fel-alá járkált a kunyhók között. Nézte, nézegette a csukott ajtókat és a ráfestett ábrákat. Zenebonafalván ugyanis minden lakra ráfestették, hogy lakója milyen hangszeren játszik. Dany fürkészte a házakat és elképzelte, hogy a királynője jár most itt. Megpróbált hát az ő szemével látni. Ó, gondolta, Esthajnal királynő szívében Lombdomb minden teremtményének, legyen az kicsi vagy nagy, helye van. Ha ő sétálna itt, akkor nem csukott ajtókat látna, hanem...

Egyszerre csak felragyogott Dany szíve, és a sárkányfi kacagni kezdett. Térült-fordult, oda-

röppent a még mindig bosszús Heroldhoz, akit felesége és az öreg hörcsög békíteni próbált.

– Már tudom, hogy mit kell tennünk! – mondta vidáman, és lelkes magyarázatba fogott.

Kis idő elteltével Herold büszkén húzta ki magát, az apóka elégedetten bólogatott, Hilda asszonyság pedig összecsapta a kezeit. Hamarosan mindenki a dolgára sietett.

Dany és Hilda fákat hordtak össze, és nagy, vidáman pattogó tüzet gyújtottak, közben férje és az apóka körbejártak a házaknál, és mindegyikre rejtélyes papírokat tűzdeltek.

A vörös fénynyalábok kezdték felmelengetni a falucska fagyos főterét. Dany színfúvó sárkány volt, tudományát kihasználva piros, kék és sárga lángokat lövellt a tűzbe, ami a szürke, színtelen téli faluban olyan volt, mint egy tavasszal nyíló virágcsokor.

Váratlanul muzsika csendült fel, ahogy Herold megpendítette vízi hárfáját, Hilda pedig egy régen hallott dalt dúdolt hozzá. Aztán bekapcsolódott harmathörpentő hörcsög apó is a cimbalmával.

A zene hangjai átbújtak, átszivárogtak a becsapott ajtók és bezárt ablakok résein, át a fülek sükettségén, egészen a szívekig értek. Először a szárnyas kacér macskák emeleti ablaka nyílt ki, három kíváncsi macskaszempár és hat macskafül kíváncsiskodott elő. Majd a sárga szőrű ugró vakondok dugták ki fejüket és lassan, ahogyan a szívek, úgy nyíltak az ajtók és ablakok is.

Egyszer csak finom, éneklő hang kapcsolódott be a zenélésbe, amit hamarosan két újabb szólam követett. Valaki fuvolázni kezdett, mások hegedűt, csörgőt, lantot hoztak elő.

Ahogy a lakók előbújtak, úgy jelentek meg a hangszerek, s a tűzhez közelebb merészkedve fény világította meg az arcokat is.

Mindenki tudta, mit kell játszania, hiszen a házakra tűzött rejtélyes papírok valójában kották voltak.

Egy gömbölyded süveges pocok elrikkantotta magát jókedvében, erre, szinte varázsütésre, mind mosolyogni kezdtek a szemek.

Egész éjjel szólt a zene, egyik muzsika követte a másikat. Hajnalra újra piros lett az ég alja.

Másnap különös kis karaván kelt útra, hogy Lombdomb vár oltalmába érjen. Zenebona apraja és nagyja együtt énekelve, zenélve szelte át a hideg dombokat, és amerre elhaladtak, még a föld is kiszínesedett lépteik nyomán.

Kejfel ámulva bámulta és hallgatta a ragyogó buborékban muzsikáló menetet. Fűrész mester pedig, igencsak elégedetten, pirossal bekarikázott egy nevet a papírosán.

